

Ministeren for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri

Folketingets Udvalg for Fødevarer,
Landbrug og Fiskeri

København, den 4. april 2014
Sagsnr: 21922
Dokument nr.: 662753

Vedr. behandling af L92 Forslag til Lov om ændring af lov om hunde

I lyset af debatten i Folketinget ved behandlingen af L92 tirsdag den 1. april 2014, hvor det blev besluttet at genoptage behandlingen af lovforslaget i udvalget, har jeg anmodet Dyrenes Beskyttelse om yderligere bemærkninger til visse af de stillede ændringsforslag til L92. Baggrunden for debatten var, at der i forhold til visse af ændringsforslagene syntes at være visse uhensigtsmæssigheder i forhold til dyrevelfærden.

Dyrenes Beskyttelse har afgivet bemærkninger vedrørende ændringsforslag nr. 8 og 10. Ændringsforslagene vedrører hhv. politiets mulighed for at placere en hund i pension under en sags behandling for domstolene samt hvorvidt sager om aflivning, der indbringes for domstolene skal have opsættende virkning.

Dyrenes Beskyttelse finder det positivt, at politiet kan anbringe hunde i pension, hvor de finder det vigtigt, at hund og ejer adskilles under sagsbehandlingen. Dyrenes Beskyttelse finder det derimod uacceptabelt, at Rigspolitiets afgørelse efter § 6 c, stk. 2, har opsættende virkning, da hunde derved kan ende med at sidde i pension i adskillige måneder eller sågar år. Dyrenes Beskyttelse forudser, at der dermed kan ske en overtrædelse af dyreværnslovens § 1, da det, såfremt politiet anbringer hunde i pension i længere perioder, kan medføre angst, varigt mén og væsentlig ulempe for hunden.

Dyrenes Beskyttelse fremhæver i stedet, at hundene bør have en maksimal tid i pension på 3 måneder, da opholdet, såfremt det er længere, får karakter af permanent ophold. Al erfaring viser, at mange hunde påvirkes negativt ved længerevarende pensionsophold. Det bør derfor være et krav, at der indføres en maksimal sagsbehandlingstid på 3 måneder af hensyn til hundenes velfærd.

./ Dyrenes Beskyttelses bemærkninger vedlægges i kopi.

Opsættende virkning i forbindelse med indbringelse af en sag om aflivning af en hund for domstolene vil betyde, at hunden ikke vil kunne aflives, før domstolen har behandlet sagen og taget stilling til afgørelsen om aflivning, og kun, hvis afgørelsen

om aflivning stadfæstes. Dette vil med stor sandsynlighed medføre meget lange interneringsperioder for de hunde, der er omfattet af sagerne, en periode, der kan blive endnu længere i tilfælde af, at dommen ankes.

Det er min opfattelse, at det er dyrevelfærdsmæssigt problematisk, at hunden skal være interneret i så lang en periode. Det må dog forventes at dette med stor sandsynlighed vil være konsekvensen, idet der ellers vil være risiko for, at hunden ikke længere er tilgængelig, når en eventuel aflivning skal eksekveres. Ligeledes vil der kunne være risiko for, at hunden bider eller skambider igen i den mellemliggende periode.

På baggrund af ovenstående må jeg gentage, at jeg ikke kan støtte ændringsforslag nr. 8 og 10.

I relation til Dyrenes Beskyttelses bemærkninger vedrørende at der bør indføres en maksimal sagsbehandlingstid på 3 måneder, skal jeg bemærke, at jeg ved besvarelse af FLF L92 spm. 14 har forholdt mig til dette, idet Dansk Folkeparti med spm. 14 anmodede om bistand til udarbejdelse af et ændringsforslag vedrørende en maksimal sagsbehandlingstid på 3 måneder. Jeg oplyste i mit svar på FLF L92 spm. 14, at jeg ikke kan støtte et sådant ændringsforslag.

Baggrunden for at hunde interneres, dvs. anbringes i pension, for en længere periode, oftest er, at sagen afventer behandlingen af sagen hos politiet eller en evt. klagesag hos Rigspolitiet.

Det er min opfattelse, at politiet er opmærksom på, at hunde bliver interneret under passende forhold og derfor ikke lider overlast i forbindelse med interneringen, og at politiet prioriterer behandlingen af sager, hvor dyr er interneret, i det omfang politiet finder det muligt.

Formålet med bestemmelsen om at politiet kan anbringe en hund i pension under sagens behandling er ifølge forarbejderne "at give politiet mulighed for at forhindre, at en hund forvolder skade på mennesker, dyr eller ting i det tidsrum, hvor politiet undersøger, om den pågældende hund skal aflives, og hvis en sådan afgørelse træffes, indtil aflivningen kan effektueres. Endvidere har bestemmelsen til formål at hindre, at hundens ejer eller besidder skal kunne gemme hunden af vejen, f.eks. hos familie eller venner, inden der er truffet afgørelse om, hvorvidt hunden skal aflives".

Hvis politiet ikke kan internere hunden under hele sagens behandling (hvis sagen ikke er afgjort inden tre måneder), vil der kunne opstå en risiko for, at hunden ikke længere er tilgængelig, når en eventuel aflivning skal foretages, eller det vil kunne risikeres, at hunden bider eller skambider igen. Ved fastsættelse af en maksimal interneringsperiode vil der desuden kunne være et incitament for hundens ejer til at trække sagens behandling ud, da resultatet heraf vil være, at hunden kommer hjem.

I øvrigt bemærkes, at fordi det danske system allerede indeholder visse forvaltningsmæssige rettigheder for borgerne, i forhold til bl.a. partshøring samt klagefrister, vil et sagsforløb nødvendigvis have en vis udstrækning.

Jeg har derfor umiddelbart forståelse for det af Dyrenes Beskyttelse fremførte vedrørende sagsbehandlingstiden, men det er min opfattelse, at en sådan regel vil modarbejde selve formålet med reglerne om farlige hunde, som er hensynet til borgernes sikkerhed og tryghed og at sikre, at de farlige hunde ikke skal være en del af gadebilledet. Jeg er dermed af den opfattelse, at der ikke bør indføres en maksimal sagsbehandlingstid på 3 måneder.

Med venlig hilsen

Dan Jørgensen